เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ปัญญาไอ้ด่าง

เป็นยังไงเห็นเดือนไหนก็มีแต่ไปตามหมอนัด ๆ

ไปเอายาป้องกันครับผม

ป้องกันอะไร

ป้องกันโรคไม่ให้กำเริบขึ้นครับ เป็นยาป้องกัน ถ้าขาดยามันก็จะขึ้น ขึ้นเสร็จแล้ว...

แล้วเป็นโรคอะไรล่ะ

เป็นเบาหวาน โรคหัวใจโตนิดหน่อยครับ

อ๋อ เป็นเบาหวาน โรคหัวใจโตนิดหน่อย แล้วยานี้ยาป้องกัน

ยาป้องกันครับผม แต่วันนี้จะไปเจาะเลือดดูว่าน้ำตาลขึ้นมากเท่าไรครับ เสร็จแล้วก็ไปให้หมอทางประเภทดูอีกทีหนึ่ง

นั่นซิเห็นวันไหนมีแต่ไปตามหมอนัด ๆ อยู่เรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นถึงถาม เดี๋ยวจะไปกรุงเทพตามหมอนัด ๆ มันมีอยู่อย่างนั้นจนต้องได้ถาม มันเป็นอย่างนั้นมานานเลยต้องถาม ทำไมหมอนี้ได้นัดเอานักหนา หมอไม่ได้นัดบ้างเหรอว่า ๗ วันให้กินข้าวหนหนึ่ง

ไม่นัดครับผม

เพราะงั้นมันถึงฟาดวันหนึ่งกี่หนไม่รู้นะ

ผมก็ขอเขาว่าให้หยุดยา หมอไม่ให้หยุด ถ้าหยุดแล้วมันจะขึ้นอีก ขึ้นแล้วจะเอายากครับผม

ขบขันดี เอะอะก็มีแต่ไปตามหมอนัด ๆ มันยังไง ถ้าเราเป็นหมอนี่เราจะต้องนัดพลิกไปเปลี่ยนมาเรื่อย ๆ อยู่ ๆ ก็นัด ๗ วันค่อยกินข้าวหนหนึ่ง แล้ว ๑๕ วันกินหนหนึ่ง ไม่นานก็ตาย เราจะนัดว่างั้น จะนัดไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นจนกระทั่งตาย

เมื่อวานนี้ทองคำก็มาอีกนะตอนเย็น ดูเหมือนตอนบ่าย ๔ โมง คุณอะไรมาคนเดียว ขึ้นเครื่องบินบินมาเที่ยว ๕ โมงเช้าแล้วกลับเที่ยวเย็น เอาทองคำมาถวาย ๒ กิโลเต็มเลย แล้วก็ขึ้นเครื่องบินกลับตอนนั้น ตั้งหน้าเอาทองคำมาถวายว่างั้น สรุปทองคำดอลลาร์ วันที่ ๑๗ เมื่อวาน ทองคำได้ ๑ กิโล ๑๐ บาท ๙๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๕ ดอลล์ ทองคำตอนเย็นวันที่ ๑๗ สองกิโลยังไม่ออก วันหลังถึงจะออก หรือยังไม่ได้นัดกับหมอก็ไม่รู้นะ ยังออกไม่ได้ ต้องได้นัดกับหมอเสียก่อนถึงจะออกได้ ทองคำที่ได้ซึ่งยังไม่ได้หลอมเวลานี้ได้ ๔๐๗ กิโล ๓๖ บาท ๖๘ สตางค์ ถ้าบวกเมื่อวานนี้เข้าอีก ๒

กิโลก็เป็น ๔๐๙ นะ นี่ก็ประกาศออกมาตามรายการที่เมื่อวานนี้ตอนเช้าออกได้ ๑ กิโล ๑๐ บาท ส่วนตอนบ่ายไม่มี ไม่มีก็แสดงว่าไม่ได้นับเข้าในนี้

รวมทองคำทั้งหมดเวลานี้ทั้งหลอมแล้วและยังไม่ได้หลอม ได้ทองคำ ๒,๔๗๐ กิโล ทองคำเราได้มากเป็นลำดับลำดานะ จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างนี้ ขาดสี่พันกิโลอยู่ ๑,๕๓๐ กิโล ขาดเข้าไปหางด้วนเข้าไปกุดเข้าไป แล้วต่อไปก็สี่พันกิโลนี้หมด ก็อ่านให้ทราบทั่วกันทุกวัน ๆ

เวลานี้กำลังแมวด่าง สีขาวกับสีดำ เรียกว่าไอ้ด่าง มันกำลังลบลายพระทั้งวัดป่าบ้านตาดเลย เฉพาะอย่างยิ่งลบลายท่านปัญญาวัฑโฒหมดเลย คือเราทำอันนี้ไว้เรียบร้อยแล้ว โหย อยากจะเคลิ้มหลับไปละคือตายใจ แมวมันมาขึ้นเหยียบหัวไม่รู้ มันขึ้นได้นะเห็นไหมล่ะ มันมาขึ้นประตูวัดนี่ ขึ้นได้เลย ถ้ามันลงขึ้นประตูวัดนี้ได้แล้วแสดงว่าเหล่านั้นมันขึ้นได้ทั้งนั้น เพราะประตูวัดนี้เราทำเข้มแข็งกว่าที่อื่น ๆ บ้าง แต่มันก็เคยมาเข้าที่นี่ เพราะฉะนั้นมันถึงมาขึ้นที่นี่แหละ มันคงเดินลัดเลาะมาเรื่อย ขึ้นอะไรลำบาก ๆ เป็นอย่างนั้นหรือเป็นยังไง หรือว่าเหล่านั้นมันขี้ปะติ๋ว ขึ้นหัวท่านปัญญาละก่อนเพื่อนขึ้นหน้าประตูนี้เลย มันขึ้นได้นะ เหยียบหมด พวก ต.ช.ด.อยู่นั้นไม่มีความหมาย ตายกองกันหมด แมวเหยียบหัวมันละ พระในวัดนี้ตาย แหลก

มันฉลาด เราชมความฉลาดของมัน เราก็ว่าเราทำอย่างเรียบร้อยนะ ก็ยังไม่มีทางเรื่องแมวจะขึ้นได้ ที่ไหนได้มันมาขึ้นเหยียบหัวเอาตรงนี้ ประตูวัดนี่ ขึ้นได้ว่างั้นนะ ก็มอบอันนี้ให้ท่านปัญญา ว่าแมวตัวนี้ขึ้นมาเหยียบหัวท่านนะ ท่านเป็นหัวหน้ากองปัญญา วันนี้แมวขึ้นมาเหยียบหัวท่านแล้ว ท่านเอาไปพิจารณาใหม่ โห เก่งมากแมวตัวนี้เราชมนะ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่ามันจะขึ้นได้หน้าประตู ซึ่งเป็นจุดสำคัญที่เราเตรียมพร้อมไว้ทุกอย่างแล้วว่ายังไงก็ขึ้นไม่ได้ เห็นไหม ทีนี้มันก็ปึ๋งเดียว ยังไงก็ขึ้นได้ มันบอก ให้ไปหาโคตรสูมาทำกูก็ขึ้นได้ กูไม่จำเป็นต้องเอาโคตรกูมาขึ้น เท่านั้นพอเรายอม เข้าใจไหมล่ะ เอาให้มันถึงกันซิ

พูดถึงโคตร คือพูดน้ำหนักเข้าใจไหม แมวมันมีน้ำหนักแห่งความฉลาดมากกว่าเรา เราเพียงธรรมดา ๆ สู้มันไม่ได้ ยกโคตรมายังสู้มันไม่ได้ น้ำหนักเข้าใจไหม ความหมายว่างั้น เรื่องธรรมท่านไม่มีนะที่ว่าความหยาบความโลนสกปรกโสมม ไม่มีเรื่องธรรม ท่านไม่สนใจเลยนะ ท่านจะเอาน้ำหนักเหตุผลอะไร เหนืออะไร ๆ อันเหนือนั้นละชนะ ๆ พูดอย่างนี้เป็นเรื่องเหตุผล หรือว่าเป็นเรื่องน้ำหนัก ที่ว่ายกโคตรยกแซ่มาคือเท่านี้ไม่พอ โคตรมันเป็นเรื่องใหญ่น้ำหนักมาก ให้เอาโคตรมาว่างั้นเถอะ เหล่านี้ไม่พอ ความหมายว่างั้น

นี่ท่านปัญญาจะเอาไปคิดอีกและคอยดู ไม่นานเดี๋ยวคิดได้แล้ว ท่านปัญญาฉลาด โห เก่งมากนะ พอพระมาเล่าให้ฟังนี้ มันวิ่งปี๋เข้ามาในนี้เลยนะ เราจึงได้บอกเรายิ้มมากนะ ยิ้มให้แมวตัวนี้มากว่ามันฉลาดเหนือพระเราอีก อุบายของเราที่ทำกันทั้งวัดสู้มันตัวเดียวไม่ได้ว่างั้นเลยพูดง่าย ๆ มันเหยียบหัวไปหมดเลย เราพอใจในความฉลาดของมัน คือความฉลาดมันต้องเหนือตลอด เราทำรอบกำแพงมานี้ตั้งหลายวันแมวมาเหยียบคืนเดียวแหลกเลยเห็นไหม เราถึงได้ชมมัน ออกจากนี้มันวิ่งเข้ามาหากินเลยนะ

อันนี้เป็นเรื่องของโลกกับของธรรมเทียบเคียงกัน เรื่องของปัญญาแก้กิเลสเป็นอย่างนั้นละ เพราะฉะนั้นเราถึงกล้าพูดได้เลยว่า มวยแชมเปี้ยนที่ว่าเก่งกล้าสามารถในลวดลายต่าง ๆ ขึ้นต่อกรกันบนเวทีให้โลกเขาได้ดูนั้น สู้สติปัญญาหรือมหาสติมหาปัญญาของนักปฏิบัติธรรมฟัดเหวี่ยงกัน ระหว่างกิเลสกับธรรมบนเวทีคือหัวใจ สู้นี้ไม่ได้ว่างั้นเลย คือสติปัญญาขั้นฆ่ากิเลสนี้ยิ่งแหลมคมกว่านี้อีก รวดเร็ว พวกแชมเปี้ยนเขาต่อยกัน หมัดไหนออกหมัดใดเข้าอย่างนี้พวกเขาดูทันมองทันนะ เขาจึงให้คนนั้นชนะแต้มคนนี้ชนะแต้ม คือเขาเห็นอยู่ตลอดเวลา

เรื่องกิเลสกับธรรมฟัดกันบนหัวใจในขั้น ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติขึ้นไปถึงมหาสติมหาปัญญาแล้วมองไม่ทัน จะเอากรรมการหมดยกโคตรกรรมการมาดูก็ไม่ทัน มันเร็วกว่ากันขนาดนั้น ระหว่างกิเลสกับธรรมละเอียด ธรรมก็ละเอียดสุด ๆ เหนือกันอยู่ตลอดเวลา ฟัดขาดสะบั้น ๆ เลย มันยังอดคิดไม่ได้ มันเหมือนหนึ่งว่าระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันบนเวที คือบนหัวใจเรานั้น เหมือนว่ามีผู้หนึ่งดูอยู่ ระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันด้วยความรวดเร็วของทั้งสองฝ่ายนั้นซัดกัน เหมือนว่าอันหนึ่งดูอยู่ ประหนึ่งว่าดูไม่ทัน แต่ก็ทันทุกระยะนั่นและ หากว่าประหนึ่งว่าดูไม่ทัน ถ้าเทียบกับมวยแชมเปี้ยนโลกแล้วเรียกว่าดูไม่ทัน แต่นี้ทัน นี้เอามาเทียบ

บกพร่องตรงไหนกิเลสจะเข้าช่องนั้น ๆ ที่ว่าแมวมันขึ้นได้นี่ เอ้อ ชมแมว นี่เราตำหนิพวกเราว่ายังโง่ต่อแมวมาก เอา ฟิตใหม่นะ อย่าไปโกรธให้มันไม่ได้นะ ต้องโกรธให้เจ้าของผู้โง่ จะไปโกรธให้ผู้ฉลาดไม่ได้ใช่ไหม เขาฉลาดต้องชมเขา ต้องโกรธให้เจ้าของผู้โง่ซิ ฟิตซ้อมเข้าซิ ถ้าอยากฉลาดอยากชนะเขาต้องฟิตซ้อม การโกรธไม่เกิดประโยชน์ ยิ่งแสดงความเลวร้ายลงไป แพ้แล้วไม่ยอมรับว่าแพ้ ยิ่งเลวลงไป เป็นอย่างนั้นนะ นี่ละเรื่องของธรรม ที่ไหนเหนือกว่ายอมรับทันที ๆ เลย

แมวตัวนี้เป็นกระทู้มัดใหญ่ทีเดียว ที่เราเอามาคลี่คลายดูเหตุผลกลไกเทียบทั่วโลกดินแดนก็ได้ ความฉลาดกับความโง่ แก้กิเลส ถ้าโง่กว่ากิเลส-กิเลสเหยียบวันยังค่ำ และ ถ้าปัญญาเหนือเมื่อไรก็กิเลสลง ๆ เทียบกันได้อย่างนั้น นี่มันได้เป็นมาแล้วในหัว

ใจเจ้าของ พอพูดถึงเรื่องแมว เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าแมวจะขึ้นมาได้ ที่ทำแล้วนี้เราก็ตายใจแล้วว่าแมวนี้หมดหวังแล้วว่างั้นเถอะน่ะ เพราะทำเรียบร้อย เราก็ไปดูเองด้วย ไม่มีช่องไหนทางใดที่แมวจะขึ้นได้ เวลามันขึ้นมันขึ้นบนหัวนู่น มันไม่ได้ขึ้นเหล่านี้ มันขึ้นบนหัว มองเห็นมันได้ยังไงมันเหนือเรา โอ๋ย มึงเก่งนักนะ กำลังท่านปัญญาจะพิจารณาอีก เอาลองดูซิ เพียงปัญญาแก้แมวตัวเดียวไม่ได้ อย่าหวังว่าปัญญาไหนจะไปแก้กิเลสได้ว่างั้นนะ ถ้าปัญญานี้แก้ปัญญาของแมวตัวเดียวด่าง ๆ นั้นไม่ได้ เราอย่าไปหวังเอาชนะกิเลสเลยไม่มีทาง

พูดถึงเรื่องความเกรียงไกรของสติปัญญานี้ เวลาฟัดกันกับกิเลสบนหัวใจ นั่นละคือเวทีอันดับหนึ่ง เวทีอันดับสองคือร่างกาย กระทบกระเทือนไปด้วย ส่วนใจกระเทือนตลอดเวลา ระหว่างกิเลสกับธรรมถึงขั้นเกรียงไกรด้วยกันแล้ว ถ้าเป็นนักมวยก็เอาแชมเปี้ยนมาต่อยกัน เรายังมองหมัดเขาทันนะเวลาเขาต่อยกัน เพราะฉะนั้นเขาจึงมีหมัดแพ้หมัดชนะ ให้ชนะคะแนนเท่านั้นเท่านี้อะไรอย่างนี้นะ มองไม่เห็นมองไม่ทันจะให้คะแนนตัดคะแนนกันได้ยังไง คือมองทันนั่นเอง

ทีนี้เทียบเข้ามาหาหัวใจดวงสติปัญญา เริ่มไปตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติ เชื่อมโยงเข้าไปถึงมหาสติมหาปัญญา และถึงมหาสติมหาปัญญาล้วน ๆ นั้น ตอนนั้นมองไม่ทัน ความรวดเร็วของสติปัญญากับกิเลสส่วนละเอียดสุด สติปัญญาก็ละเอียดสุดตามต้อนกันเป็นอยู่บนหัวใจ เรียกว่ามองไม่ทันนั่นและ ธรรมดาเรียกว่ามองไม่ทัน แต่ธรรมชาตินั้นจะไม่ทันกันได้ยังไง มันอยู่กับใจด้วยกัน มันทันนั่นเองจึงเอามาพูดได้ ความรวดเร็ว

จึงอดพูดไม่ได้ว่า ระหว่างกิเลสกับสติปัญญาฟัดกันอยู่บนหัวใจ เหมือนว่ามีอันหนึ่งคอยดูอยู่ เรียกว่ากรรมการดูมวย คอยดูมวย ตัดคะแนนหรือให้คะแนน เหมือนกรรมการผู้นั้นเหมือนผู้หนึ่งที่อยู่ข้าง ๆ แต่พูดยากนะ ระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันนี้เหมือนว่าผู้หนึ่งคอยดูอยู่ตลอด เหมือนกับนักมวยเขาต่อยกัน กรรมการดูตลอดเวลาคอยให้คะแนน อันนี้ก็แบบเดียวกัน คือมันเป็นกระแสของความรู้อันหนึ่งที่มันรอบตัวอีกทีหนึ่งระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกัน อันหนึ่งมันรอบตัวนี้อีกทีหนึ่ง ไม่อย่างนั้นเอากันลงไม่ได้กิเลส มันต้องเหนือ ๆ

ถ้าติดกิเลสตรงไหนนั้นละกองทุกข์อยู่ตรงนั้น ติดปัญหากิเลสแทรกขึ้นมาแก้ไม่ได้เมื่อไร นั้นละกองทุกข์อยู่ตรงนั้น ลืมกินลืมนอนไปเลยและ จนกว่าว่าอันนั้นมันจะผ่านไปได้ โล่งเสียทีหนึ่ง พอเริ่มปั๊บเอาอีก คุ้ยเขี่ยขุดค้นหาอีก มันหลบมันซ่อนอยู่ที่ตรงไหน ๆ คุ้ยเขี่ย นั่นก็เรียกว่างานอันหนึ่ง การคุ้ยเขี่ยขุดค้นหากิเลสนั้นก็เป็นงานอัน

หนึ่ง เจอกิเลสฟัดกับกิเลสก็เป็นงานอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นจิตขั้นนี้จึงไม่มีคำว่าว่างงาน จึงต้องให้พัก ไม่พักตาย ตายได้ไม่สงสัย ท่านจึงว่ามัชฌิมาปฏิปทา

พักก็คือสองประเภท พักธาตุขันธ์ได้แก่นอนหลับ พักธาตุขันธ์นอนหลับสบาย พักจิตก็คือเข้าสู่ความสงบ สมาธิยับยั้งจิตไว้ไม่ให้ออกทำงาน สายทางมันจะใกล้ไกลขนาดไหนอยู่กับกำลังของเราที่จะก้าวเดิน ถ้าไม่มีกำลัง แค่เอื้อมมันก็ไปไม่ถึง ต้องส่งเสริมกำลัง เมื่อส่งเสริมกำลังแล้วไกลขนาดไหนก็ไปได้ ขอให้มีกำลังก้าวเดินเถอะ ท่านจึงสอนไว้ ในปริยัติเราก็เรียน มี..ปริยัตินะ ท่านก็พูดไว้อย่างถูกต้อง แต่เวลาเข้าชุลมุนกันแล้วมันลืมนะ ลืมปัญญาที่เราเรียนมา

ท่านบอกว่าเวลารบ ก็หมายถึงสติปัญญาออกใช้กับกิเลส นี่เรียกว่าเวลาทำงานก็ให้ทำเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถึงเวลาพักผ่อนก็ให้ย้อนจิตเข้ามาสู่สมาธิ พักสงบ จนกว่าว่าทางนี้มีกำลังเรียบร้อยแล้ว สมควรแก่การก้าวเดินเพื่องานอีกต่อไปแล้วก็ให้ก้าวเดินตามเดิม ๆ อย่างนี้เรื่อยไป ก้าวเดินเรื่อยไป เรียกว่าทำงานเรื่อยไป พักผ่อนให้เสมอต้นเสมอปลายเหมือนกันไปเรื่อย นี้เรียกว่ามัชฌิมาปฏิปทา คือการดำเนินของธรรมขั้นนี้ ก็เห็นในตำราท่านเขียนไว้ในตำรา แต่เวลาเกิดชุลมุนวุ่นวายขึ้นมามันลืมคำว่าพักเสียซี มีแต่หมุนเรื่อย ก็นักมวยต่อยวงใน กรรมการมายุ่งได้เหรอ ศอกถองเอาหลงทิศไปนู่นกรรมการ

คำว่าให้พักเหมือนกับว่ากรรมการเข้าใจไหม ทางนี้มันกำลังฟัดกันอยู่มันไม่มองกรรมการ ลืมไปเสีย ลืมหลับลืมนอน ที่ถูกต้องให้ฟังกรรมการ กรรมการสะกิดปั๊บตรงไหนให้หยุด ความหมายว่างั้น กรรมการละผู้เด็ดขาดคือกรรมการมวย แยกมวย ตัดสินทุกอย่าง ในเวลานั้นกรรมการเท่านั้นมีอำนาจมาก อันนี้เรื่องอันนี้ที่ยับยั้งวิธีการอย่างนี้ก็เรียกว่ากรรมการ ควรก้าวเดินเพื่อทำงานให้ก้าว เวลาควรพักแล้วกรรมการบอกให้พัก-พัก เอา ก้าว-ก้าว เมื่อเห็นกำลังเจ้าของพอสมควรแล้วก็รู้เองในจิต ก้าวออก พอเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้วถอยกลับอยู่อย่างนี้เป็นประจำ นี่เรียกว่าการดำเนินเพื่อความเหมาะสม

เรามันเรียนก็เรียน ครูบาอาจารย์ก็บอก แต่เวลามันเหมือนหนึ่งว่าเข้าวงใน มันลืมอะไรทุกทิศทุกทางลืมไปหมดนะ ลืมพักลืมผ่อน ฟาดตลอดรุ่ง ๆ นอนไม่หลับ ไม่นอนตลอดรุ่งเลย ทั้ง ๆ ที่นอนมันก็ไม่หลับ นอนมันก็ฟัดกันอยู่ท่านอนว่าไง นั่งมันก็ฟัดกันอยู่ท่านั่ง เดินก็ฟัดกันอยู่ท่าเดิน ยืนมันก็ฟัดกันอยู่ท่ายืน นอนจะนอนให้หลับมันก็ฟัดกันอยู่ท่านอน สุดท้ายแจ้ง ไม่หลับ

นี่ละกิเลสกับธรรมฟัดกันอยู่บนหัวใจมันไม่มีอิริยาบถนะ ยืนเดินนั่งนอนเป็นอาการของธาตุขันธ์ ส่วนจิตใจก้าวเดินดำเนินกันอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา จึงต้องพักตาม

กาลเวลาที่สมควรให้พักให้ก้าวเดิน นี้ถูกต้องเหมาะสม เวลามันผ่านไปแล้วถึงรู้นะ ในเวลานั้นไม่รู้ ทั้ง ๆ ที่มีอยู่ตำราแต่ความชุลมุนมีน้ำหนักมากกว่าที่จะไปคำนึงคิดถึงเวล่ำเวลาที่ให้พักหรือให้ก้าวเดิน เป็นอย่างนั้นนะ

นี่ละธรรมขั้นนี้ท่านเรียกในสังโยชน์เบื้องบน แต่ก่อนเราก็เรียน สังโยชน์เบื้องต่ำ สังโยชน์เบื้องบน มี ๑๐ ประการ สังโยชน์เบื้องต่ำ ๕ สังโยชน์เบื้องบน ๕ รวมแล้วเป็น ๑๐ สังโยชน์ก็คือเครื่องข้องนั่นเอง เครื่องกีดขวาง เครื่องข้อง หรือว่าอุปสรรคก็ไม่ผิด มีตามขั้น สังโยชน์เบื้องต่ำก็เริ่มตั้งแต่ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ รูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา สังโยชน์เบื้องล่างเบื้องบนเรื่อยขึ้นไป นี่ท่านเรียกว่าสังโยชน์ อุทธัจจะ อวิชชา ไม่รู้นะ แต่ครั้นมันเป็นอุทธัจจะ ความหมุนตัวตลอดเวลานี้คืออุทธัจจะ เราไม่รู้ เพลินในการต่อสู้ เพลินในการรบกัน ฆ่าฟันหั่นแหลกไม่มีหยุดมีถอย นี่เรียกว่าอุทธัจจะ ลืมพักผ่อนหย่อนตัว ก็เรียกว่าเป็นอุปสรรคอันหนึ่งในสังโยชน์เบื้องบน

หากว่าเราผ่านไปแล้วมันย้อนมารู้ ๆ รู้หมด เวลามันรู้แล้วทั้งผิดทั้งถูกมันก็สอนได้อย่างแม่นยำล่ะซี ถ้าไม่รู้สอนไม่ได้นะ ต้องรู้ หนักมากอยู่ความเพียรขั้นสูงนี้ ความเพียรขั้นละเอียดมันเป็นอัตโนมัติของมัน ต้องได้ใช้เบรกอยู่เสมอ ไม่ใช้ไม่ได้นะ มันจะเหยียบแต่คันเร่งนะ ต้องมีเบรกติดแนบไปเรื่อย พอสมควรนี้เหยียบเบรก เหยียบมันไม่หยุดฟาดมันจนตัวโกร่งเป็นไร นั่นมันจะไปไหนได้วะว่างั้นเลย มันก็หยุด อย่างไรก็ตามถ้ามีผู้คอยแนะนำอยู่แล้วมันก็เป็นคติได้ตลอดไปนั่นและ ไอ้บึกบึนไปเอง สิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็นทางไม่เคยดำเนิน มันก็วกวนจนได้นั่นและ ทำให้อย่างน้อยช้าและลำบากมากนะ

ลำบากมาก แก้ปัญหาแต่ละข้อกว่าจะตกนี้ของเล่นเมื่อไรวะ นั่นถ้ามีครูอาจารย์พอเล่าถวายท่านปั๊บท่านรู้แล้วท่านใส่ปั๊วะเดียวเท่านั้นขาดสะบั้น โล่งไปเลย นั่นท่านแก้ให้แล้ว เพราะฉะนั้นจึงต้องวิ่งหาครูหาอาจารย์ เราแก้โดยลำพังเราก็แก้ได้ แต่มันช้าและบอบช้ำมาก ถ้ามีครูอาจารย์แก้ให้ ผางเดียวเท่านั้นไปเลย ๆ เรามันเคยมาแล้วนี่อยู่ที่หนองผือนี่และ บางทีไปได้สี่วันห้าวันกลับมาอีกแล้ว กลับมาท่านก็ยิ้ม เหอ มาเรอะ ท่านรู้แล้วมันจะตายแล้วมันมา คงว่าอย่างนั้นและนะ พอมองเห็นเราท่านยิ้ม เหอ มาเหรอ ท่านรู้แล้วนะ นี่มันจะตายมันมาแล้วนี่ ความหมายว่างั้น

พอมาได้โอกาสขึ้นก็ซัดกันเลย เปรี้ยง ๆ ท่านใส่เปรี้ยงเดียวเท่านั้นผาง โล่งไปหมดเลย กลับไปด้วยความโล่ง เรียกว่าแก้ปัญหานี้ตกแล้ว ทีนี้มันเสาะของมันอีกก็ไปเจออีก เจออีกฟัดอีก บางอย่างตกเร็วบางอย่างตกช้า ที่ตกช้าละลำบากมากกว่าจะผ่าน

ไปได้ เรื่องของปัญหานั้นต้องขาดไปเสียก่อนมันถึงผ่านไปได้ ถ้าผ่านไม่ได้ต้องซัดอยู่นั้น

ธรรมที่กล่าวมาเหล่านี้ท่านทั้งหลายได้เคยมีใครมาเล่าให้ฟัง ไม่ใช่เราคุยนะ เราเอาความจริงมาพูดคุยที่ไหน ธรรมะว่าคุย ๆ แล้วกิเลสเหยียบหัวหมดนะ พูดธรรมะขึ้นมาเอาความจริงมาพูดไม่ยอมฟังเสียงกัน ถ้าเรื่องกิเลสหลอกลวงโลกทั้งสามแดนโลกธาตุเป็นบ้าด้วยกันหมดไม่คิดกันบ้างเหรอ เราอยากเอาธรรมะนี้กระตุกเข้าไปเสียหน่อยว่ะ นี่ธรรมะคือความจริง ปราบสิ่งเลวร้ายทั้งหลายเหล่านั้นไม่ฟังเสียงบ้างเหรออยากว่าอย่างนั้นนะ มันโมโห ของจริงไม่ยอมรับ ถ้าของปลอมมาคว้ามับ ๆ ยังไปเรียกหาลิงร้อยตัว หาโคตรหาแซ่ของลิงเอามาให้หมด ความเลวยังไม่ทันกิเลส วิ่งตามกิเลสมันขนาดนั้นนะ ถ้าของจริงออกมาไม่ยอมฟังเสียง นี่ละโลกมันหนาอย่างนี้ฟังให้ดีนะ

ใครอย่าว่าใครเก่งนะ ถ้าไม่ได้ผ่านธรรมพระพุทธเจ้าไปก่อนอย่าอวดเก่งนะ ถ้าผ่านไปแล้ว ยิ่งรู้เต็มส่วนแล้วมันรู้หมดเลย ใครจะออกแง่ไหนมุมใด กิเลสทั้งนั้นมันออกไม่มีเรื่องธรรมจะมาออกหน้า มีแต่กิเลสออกเพ่นพ่านเต็มตลาดลาดเลทุกสิ่งทุกอย่าง สัตว์บุคคลออกหมด กิเลสอยู่ในนั้นหมด มันรู้หมดจะให้ว่าไง แต่ธรรมรู้ไม่เหมือนกิเลสรู้ กิเลสรู้มันตื่นมันเต้น อยากคุยอยากโม้อยากโอ้อยากอวด อยากทุกสิ่งทุกอย่างเต็มอยู่กับกิเลสหมด ความหิวโหยเต็มอยู่นั้นหมด ไม่พูดอยู่ไม่ได้อัดอั้นตันใจ

ธรรมเฉย รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น เมื่อถึงเวลาที่จะออก ออกตามสัดตามส่วน ที่ออกทั้งหมดทุ่มทีเดียวผางเลย นั่นธรรมเป็นอย่างนั้น พอเสร็จแล้วหายเงียบเลย ธรรมท่านไม่มีอะไรนี่ ไม่เหมือนกิเลสนะ สร้างความยุ่งเหยิงวุ่นวายให้ทุกด้านทุกทางคือกิเลส แต่โลกไม่ยอมมองน่ะซี เรามาพูดอย่างนี้มันยังจะหาว่าพูดโอ้พูดอวดไปอีก เห็นไหมกิเลส มันมีแต่กองทัพกิเลสเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มวัดเต็มวา เต็มผู้เต็มคนเต็มพระเต็มเณร จะไม่ให้มันแสดงยังไงมีแต่คลังกิเลส คลังธรรมไม่มี เอาออกมาคุยบ้างซิ มาพูดให้หลวงตาฟังหน่อยน่ะ มีแต่หลวงตาพูดคนเดียวเขาก็หาว่าบ้ากันทั้งโลกแล้วเวลานี้น่ะ เอาของจริงมาพูดให้ฟังสักหน่อยน่ะเราอยากฟังเหลือเกิน ของปลอมนี่มันพอพิลึกแล้วละ ถ้าเป็นล้างหูล้างทั้งวัน ล้างตาก็ล้างทั้งวัน เพราะมันเจอทั้งวัน ได้ยินทั้งวัน คิดทั้งวัน ล้างทั้งวัน ไม่พอกับความสกปรกของกิเลสที่เข้ามากระทบกระเทือนหัวใจ

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นที่กระทบของกิเลสทั้งนั้น ไม่มีที่อื่นให้มากระทบกระทบนี้เข้าสู่ใจ ถ้าใจไม่มีธรรมก็ตายไปตามมัน ถ้าใจมีธรรม ฟังแต่ว่าธรรมเถอะ มาเท่าไรก็ผ่านไปหมดเลย ท่านไม่แบกท่านไม่หาม ท่านไม่มายึดไว้ให้เป็นความหนัก

หน่วงถ่วงจิตใจ เป็นอารมณ์ของใจ ธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้ากิเลสมีเท่าไรกอบโกยมาหมดทั้งแบกทั้งหอบทั้งหิ้วนั่นและกิเลส

พูดอย่างนี้เราก็เรียน ตำราเราก็เรียน จะให้ว่ายังไงอีก เรียนในหลักธรรมชาติเราก็เรียน เรียนตามตำรับตำราเราก็เรียน เรียนในหลักธรรมชาตินี้เราก็เรียนเราก็ปฏิบัติ พระพุทธเจ้าพระสาวกเรียนในหลักธรรมชาติ เป็นสาวกคือได้ยินได้ฟังแถวแนวที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วก็ก้าวเดิน นั่นน่ะเรียกว่าเรียนปฏิบัติตามธรรมชาติ ๆ ก็รู้ตามหลักธรรมชาติ เพราะฉะนั้นการรู้ตามหลักธรรมชาติจึงกว้างขวางลึกซึ้งมากแม่นยำมากทีเดียว ผิดกับความจดความจำที่เราเรียนมาจากคัมภีร์ต่าง ๆ อยู่มากทีเดียว ผิดกันมาก เรียนไปเท่าไรความสงสัยสนเท่ห์ในหัวใจนี้ไม่ได้เบาบางนะ เรียนมากเท่าไรความสงสัยติดแนบไป ๆ

การปฏิบัติเพื่อรู้เพื่อเห็นตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้วมันก็รู้จริง ๆ มันเห็นจริง ๆ พระพุทธเจ้าก็รู้จริงมาแล้ว เราก็ไปรู้อย่างนั้นแล้วจะค้านพระพุทธเจ้าได้ยังไงก็ของอันเดียวกัน ไม่ว่าธรรมะขั้นใดสิ่งใด ไปเห็นก็เห็นอย่างเดียวกัน เห็นแมวตัวหนึ่งก็เห็นอย่างเดียวกัน เห็นช้างตัวหนึ่งก็เห็นอย่างเดียวกัน จะไปเถียงกันได้ยังไง เอาช้างกับแมวมาเถียงกันได้ยังไง มาทะเลาะกันได้ยังไง ช้างก็รู้แล้วว่าเป็นช้าง แมวก็รู้ว่าเป็นแมว หนูก็รู้ว่าเป็นหนูอยู่แล้วชัด ๆ ด้วยสายตาของเราที่มองเห็นแล้ว ค้านกันได้ยังไง เอาพิจารณาซิ

อันนี้ก็เหมือนกัน ความรู้จะรู้ชนิดไหนก็ตาม ก็เป็นความรู้ความเห็น เหมือนเราดูช้างดูแมวนั่นเอง ไม่ผิดจากกันอะไรเลย แล้วจะไปสงสัยแมวเป็นช้าง ช้างเป็นแมวได้ยังไง ช้างก็เป็นช้างด้วยสายตาของเรา แมวก็เป็นแมวด้วยสายตาของเราประจักษ์ แล้วจะไปสงสัยถามกันหาอะไร อันนี้ความรู้ในสภาวธรรมทั้งหลายที่เป็นความจริงซึ่งเทียบกับสิ่งเหล่านี้ เทียบกับช้างกับแมวนี้ ตาของเราเหมือนความรู้ของเรา ไปเห็นเข้าไปแล้วจะสงสัยกันได้ยังไง มองเห็นช้าง อ๋อ ช้าง มองเห็นแมวก็แมวไปเลย

อันนี้มองเห็นอะไรมันก็เห็นเป็นอย่างนั้นแล้ว จะไปค้านไปผิดได้ยังไง ไม่งั้นจะว่าธรรมของจริงหรือ พระพุทธเจ้าสอนออกมาจากความจริงที่มีอยู่ รู้จริงเห็นจริงแล้วสอนออกมาก็สอนจากความจริงอันนั้นผิดไปไหน แล้วก็สอนให้ปฏิบัติให้รู้ให้เห็นอย่างนั้นด้วย แล้วไปเห็นอย่างเดียวกันแล้วจะค้านกันได้ยังไง นี่ละความจริงไม่ต้องพูดมากอะไร เท่านี้เข้าใจกันหมดแล้ว ถ้าไม่ใช่บ้าสงสัยสนเท่ห์ ความจริงมันไม่ยอมเอา ถ้าเรื่องความสงสัยทั้งแบกทั้งหอบทั้งกอบทั้งโกยเลย พากันพิจารณาซิ

ธรรมพระพุทธเจ้าเลิศเลอขนาดไหน ประกาศกังวานมานี่เท่าไร เฉพาะพระพุทธศาสนาของเรานี้ก็ ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้วนี้ประกาศกังวาน คงเส้นคงวาหนาแน่นมาด้วย

มรรคผลนิพพานตลอดมา กิเลสมันก็ประกาศความเลวร้ายของมัน เทียบเข้าว่ามันก็เป็นมรรคผลนิพพานอันหนึ่งของมัน มรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้าสู้มันไม่ได้อีก ถ้าเอาให้มันเต็มยันก็เอาไปนี้ ไปนี้นะ เอา มรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้ากับมรรคผลนิพพานของกิเลสอันไหนจะเก่งกว่ากัน ด้อม ๆ ไปนี้มันจะหาเสื่อหาหมอนของกิเลสก่อนมรรคผลนิพพานคือทางจงกรม ตั้งสติปัญญาศรัทธาความเพียร อันนี้คือมรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้ามันจะไม่มองนะ มันจะไปมองเข้าหาเสื่อหาหมอนก่อน นี่ละมรรคผลนิพพานของกิเลสมันถึงเก่งกว่ามรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้าทั้ง ๆ ที่มันเลวที่สุดนะ พากันจำหรือยัง เอาละพอเหนื่อยแล้ว

มองดูแล้วมันมากเกินไปนี่ เดี๋ยวจะเป็นภาระแจกแต่ของเหล่านี้ แจกอรรถแจกธรรมมันไม่อยากรับ ถ้าแจกขี้หมูขี้หมา ท่านรักคนนั้นท่านชังคนนี้ ท่านให้คนนั้นมาก ท่านให้คนนี้น้อย มันแทงออกมาเลยนะเข็มจากหัวใจมันน่ะ มันว่าพระเป็นตุ๊กตานะ ท่านไม่สนใจเข้าใจไหมล่ะ มันออกของมันเอง ตั้งใจไม่ได้ตั้งใจมันหากออกตามนิสัยของกิเลสที่รวดเร็วเข้าใจไหมล่ะ ปั๊บออกมาแล้ว ๆ ถ้าธรรมดาฟาดป๊ะ ๆ นี้หมดเลยนี้ มือนี้แตกยังฟาดไม่ครบนะ มันแย็บคนนั้นแย็บคนนี้อยู่งั้น พวกบ้าแย็บนี่เข้าใจหรือเปล่า เอาทางนี้ก่อน ท่านแย็บข้างหลัง เชียงรายไม่เคยได้ของดีกับเขาสักที เอา วันนี้จะให้แต่ของดี ๆ ทั้งนั้นละของไม่ดีไม่ให้ หมดอันนี้ถือติดตัวไป ใครมีวาสนาก็ให้ ใครไม่มีวาสนาเอาสันพร้าให้แทน เข้าใจไหม

เสลดมันติดคอมันเป็นยังไงไม่รู้นะ ติดอยู่คอ นอนหงายจุก เวลาเรานอนหงายเสลดมันยังไงไม่รู้มันมาอุดคอ บางทีตันเลยเทียวนะ สะดุ้งขึ้นมาเลยกำลังจะหลับนี่ มันขึ้นมายังไงมาอุดคอนี่ จนสะดุ้งเลย มันปิดตันจริง ๆ นะ ไม่ทราบมันจะเป็นเสมหะเท่านั้นหรือเป็นคอตีบลงไปก็ไม่รู้นะ มันคงจะเป็นคอตีบด้วย คือคอมันตีบมันแคบเข้าไปพอเสมหะมานิดหนึ่งมันก็อุดเสียก็ได้ ไม่เชื่อหัวมันละคอก็อยู่ด้วยกันนี่ มันเคยทำพิษเรามามากต่อมากแล้วเราไปเชื่อมันทีเดียวได้เหรอ มันเป็นอย่างนั้นนะ นอนหงายระวังยากอยู่นะ ถ้านอนตะแคงไม่ค่อยเป็นไร พอนอนหงายนี้มักจะเป็น

วันนี้ท่านปัญญาคงจะเอาอันนี้ไปคิดนะ เรื่องแมวนี่ โห ไม่คิดไม่คาดละว่ามันขึ้นได้ แหม มันขึ้นได้ ประตูนี่เลย แสดงว่ามันไปเที่ยวดูหมด มันไม่ปักใจเหมือนประตูวัดคือประตูวัดนี้เป็นที่มันเคยขึ้นได้ มันเลยมาปักใจตรงนี้ มันคงไปเที่ยวลัดเลาะไปหมดแล้วละ เห็นลำบาก ๆ เลยมานี่ มาขึ้น-ขึ้นได้เลย โห เก่งมากนะ นี่ให้ท่านปัญญาไปคิดอีกทีหนึ่ง ให้ท่านปัญญากับแมวต่อสู้กันลองดูจะเป็นยังไง ทดลองดู โห มันเก่งมากเราชมมันนะ ช่องโหว่ตรงไหนเข้าช่องนั้น ช่องโหว่ตรงนี้แมวมาเข้าได้ คอยดูปัญญาของ

ท่านปัญญาจะออกแง่ไหน ตะกี้นี้คุยกระซิบกระซาบกันอยู่เรื่องแมวนั่นแหละ เพราะเราสั่งนี้เรียบร้อยแล้ว ออกจากนี้ก็ไปที่นั่นไปคุยกัน คอยดูจะเป็นยังไง

โหย เราก็ตายใจว่าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ยังไม่ได้ติดธงแดงขึ้นเท่านั้นแหละ ติดธงแดงขึ้นบอกให้แมวมันไปหาโคตรหาแซ่มันมาด้วย เพียงตัวเดียวนี้ไม่พอจะว่างั้นนะ ที่ไหนได้มันฟาดโคตรเราไปแล้ว เฮ้ย เรายังนอนไม่ตื่นเลยมันเอาหมดทั้งโคตรไปแล้ว มันขึ้นช่องนี้ โถ มึงเก่งจริงนะเราอดหัวเราะไม่ได้ โถ ความฉลาดสัตว์เป็นอย่างนี้เอง ฉลาดช่องไหนผ่านได้ ถ้าไม่ฉลาดติดตายเลย นี่เราเอาอันนี้มาคิดนะ อย่างที่ฟาดให้กิเลสนี่มันเป็นบทเรียนได้เป็นอย่างดี เทียบกับภายใน ที่มันฟัดกันระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันเป็นอัตโนมัติ ช่องว่างตรงไหนกิเลสเข้าทันที ธรรมะก็ไม่มีถอย ปัดปุ๊บ ๆ เลย พอพูดถึงเรื่องแมวมันเก่งอย่างนั้นก็เลยปั๊บเข้ามาหานี่เลย โห มึงเก่งจริงนะ

หลวงตาเทศน์วันนี้ลูกนึกตอนที่ลูกเกือบตายแล้วหลวงตามารั้งเอาไว้

เรายังเสียดายอยู่นะ ที่รั้งเอาไว้นั้นเรายังเสียดายอยู่ คือปล่อยให้ตายไปเสียนั้นเข้าใจไหม ที่เรารั้งเอาไว้ยังเสียดายอยู่ คือปล่อยให้มันตายเสียเถอะว่างั้นเหมาะดี เข้าใจไหม

ขอกราบลาไปภูสังโฆค่ะ

เออ ไป ภูสังโฆก็ที่สงัดพอสมควร แต่ถ้าคนไปมากนักมันก็ไม่สงัดอย่างนั้นละ แต่คงไม่มากเท่าที่นี่ ที่นี่มันแออัดอยู่ตลอดเวลา ภูสังโฆไม่ค่อยมากเหมือนทางนี้ ที่สงัดยังมีมากอยู่ทางภูสังโฆ ที่นี่มันไม่มีทางออกทางเข้าแล้วมันปิดตายเลย มันมีกำแพง ที่อื่นก็ไม่เป็นท่าเลย อันนั้นออกไปที่ไหนไปได้หมด จึงเรียกว่าไม่จนตรอกในการภาวนา สำหรับภูสังโฆออกไปได้หมดทุกแห่งทุกหน อันนี้ไม่ได้ ไปที่ไหนก็ท้องไร่ท้องนาเขาไปหมดเสีย มันก็มีบริเวณในกำแพงนี้เท่านั้นพอทนอยู่ได้ ทนกันไปเถอะ

จะคอยดู ๆ เรื่องท่านปัญญากับแมว ท่านจะแก้กันยังไงคอยดู ท่านจะแก้กันวันนี้ท่านจะแก้แบบไหนคอยดู โถ พระท่านตี ๓-๔ วันติด ๆ กัน ทั้งโยมทั้งพระใส่นี้พร้อมกันเลยนะ ติดเป็นแถวเลย ติดรอบเมื่อวานวานซืนนั่นแหละตอนเย็น พอรอบแล้วเมื่อเช้าวานเราก็ออกจากนี้เราก็ไปดูรอบเลย ว่าเรียบร้อยแล้วทีนี้เบาใจแล้ว ที่ไหนได้เมื่อเช้านี้มาถามพระอีก พระมาเล่าให้ฟัง โอ๋ย ซัดตรงนี้เลย แมวมันฟาดตรงนี้เลย โถ มึงเก่งนัก เก่งมากแมวตัวนี้ จับมันได้คราวนี้จะไม่ปล่อยแถวนี้นะ มันเก่งนัก พวกเหล่านั้นจับได้เอาไปปล่อยอย่างที่พูดเมื่อวานนี้ อย่างใกล้ก็หนองคายบ้าง จังหวัดเลยบ้าง สกลนครบ้าง แล้วจากนั้นก็ต่อไปถึงศรีสะเกษ สุรินทร์ อุบลฯ โคราช

คือเวลาได้แมวมานี้ใส่ถุงละซิ คือกระสอบป่านนั่นละ เอาใส่ลงในกระสอบข้าวแล้วก็ฝากเขาไป พวกลูกศิษย์ลูกหาเขามาวัด เวลาเขาไปก็ฝากแมวไปให้เขาไปปล่อย

ต้องไปปล่อยที่นู่นนะ ที่จังหวัดเราอยู่นะบอกกำชับด้วย ออกไปนี้ไปนอกกำแพงไปปล่อยไม่ได้นะ เราก็ไล่เบี้ยกันเข้าไป ใครอยู่จังหวัดไหนให้ไปปล่อยจังหวัดนั้น เขาจึงเอาไปปล่อยที่นู่น เขาอยู่อุบลฯ ก็ปล่อยอุบลฯ ไอ้ด่างนี่มันอยู่ที่ไหนไม่รู้นะ มันมาขึ้นนี่โถ มึงอยู่ไหนนะไอ้นี่ ของเล่นเมื่อไรไอ้ด่างนี่ สีดำสีด่างเสียด้วย โถ มึงมาสร้างปัญญาหรือสร้างความโง่ให้กูก็ได้ ถ้ากูแก้ไม่ตกกูก็โง่มากเข้าไป ถ้ากูแก้ตกก็เรียกว่ามึงมาสร้างปัญญาให้กู โธ่ ๆ แมวตัวนี้สำคัญมาก เอาละที่นี่ ไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ **<u>หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร</u>** ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd